

Laryso,

je noc. Svět ztichl jako někdo, kdo tuší, že se má stát něco důležitého. A já sedím nad papírem, protože už nemám kam schovávat to, co mě uvnitř drží otevřeného a zranitelného už tak dlouho. Držím v ruce krabičku, jako důkaz, že už nejde čekat. To, co k tobě cítím, už není něco, co se vejde do ticha. Je to něco, co si zaslouží být vysloveno.

Dlouho jsem si říkal, že musí přijít ten správný okamžik. A pak jsem pochopil, že správné okamžiky nevznikají samy – stávají se, když se člověk přestane bát. A já se dnes poprvé nebojím. Ne proto, že bych si byl jistý odpovědí, ale protože jsem si jistý láskou, kterou k tobě cítím. A ta je pevná. Prostá. Pravdivá.

Miluju tě už tak dlouho, že se ta láska stala tím, čím dýchám. Dřív jsem ji držel jemně, tiše, aby tě nezahltla. Teď vím, že láska, která se skrývá, začne pomalu vadnout. A já nechci, aby tahle láska vadla. Chci, aby rozkvétala. U tebe. S tebou. Pro tebe.

Tak ti to říkám naplno:

Nechci být ten, kdo tě miluje zpozzdálí.

Chci být ten, kdo ti podává ruku, když se ti zachvěje hlas.

Chci být ten, kdo tě obejmě, když nespíš, a kdo ti pošeptá, že svět může počkat.

Chci být ten, kdo zná tvůj smích i tvoje slzy, kdo ví, jak voní tvoje vlasy po dešti, a kdo tě přikryje, když usneš uprostřed věty.

Chci být ten, kdo zestárne po tvém boku tak pomalu, že si toho ani nevšimneme.

Chci být domov, ne možnost. Součást, ne návštěva.

A vím přesně, co chci říct, protože se to ve mně zrodilo dávno, jen jsem to neuměl vyslovit dřív:

Chci s tebou život. Ne okamžik, ne období, ne románek – život.

Se vším, co bude krásné, i se vším, co bude těžké.

Chci být ten, kdo tě miluje i v časech, kdy se nemáš ráda.

Ten, kdo tě neztratí, ani když mlčíš.

Ten, komu položíš hlavu na hrud' jako do bezpečí.

A tak tě pro—